

Simulare EVALUARE ANAȚIONALĂ

Limba și literatura română.

Text 1:

Departa sunt de tine și singur lângă foc,
Petrec în minte viața-mi lipsită de noroc.
Optzeci de ani îmi pare în lume c-am trăit,
Că sunt bătrân ca iarna, că tu vei fi murit.
Aducerile-aminte pe suflet cad în picuri,
Redeșteptând în față-mi trecutele nimicuri;
Cu degetele-i vântul lovește în ferești,
Se toarce-n gându-mi firul duioaselor povești,
Ș-atuncea dinainte-mi prin ceață parcă treci,
Cu ochii mari în lacrimi, cu mâni subțiri și reci;
Cu brațele-amândouă de gâtul meu te-anini
Și parc-ai vrea a-mi spune ceva... apoi suspini...
Eu strâng la piept averea-mi de-amor și frumuseți,
În sarutări unim noi sărmanele vieți...
O! glasul amintirii rămăie pururi mut,
Să uit pe veci norocul ce-o clipă l-am avut,
Să uit cum dup-o clipă din brațele-mi te-ai smult...
Voi fi bătrân și singur, vei fi murit de mult!

"Departa sunt de tine", de Mihai Eminescu

Text 2:

A iubi înseamnă a-ți arăta grija față de ceilalți, a conține, a mângâia, a alina, a oferi sprijin, a îmbrățișa pe cel pe care-l iubești. Iubirea aceea în care simți cum faci parte din cel de lângă tine, nu iubirea carnală, sexuală, care doar consumă, ci aceea aparținere, așa cum copilul este o parte din tine, tu ești o parte din părinții tăi, cu toții ne aparținem și sîntem o parte din acest întreg.

Învățăm să iubim în copilărie, în prima noastră relație de dragoste, aceea cu propria mamă, iar modul cum am fost iubiți atunci ne învață cum să iubim la vîrstă adultă. Dacă în copilăria noastră primim critică, dezaprobare, nemulțumire, ne vom forma o stimă de sine redusă, care se va observa în comportamente de evitare, de lipsă de prețuire, de agresiune sau de abandon. În fiecare adult există un copil care se reactivează emoțional la frustrarea produsă de anumite persoane cu care

intrăm în contact, la fel cum o făceau părinții noștri în copilărie cu noi.

Modelele de tipar ale atașamentului care se formează în copilărie și pe care le dezvoltăm ulterior sînt atașamentul sigur (cel în care sîntem conținuți sănătos afectiv), atașamentul evitant (este cel în care copilul trăiește într-un mediu steril emoțional, iar la vîrstă adultă insistă că nu-și aduce aminte de experiențele din copilărie), atașamentul ambivalent (este cel în care copilul trăiește într-un mediu instabil privind disponibilitatea și atenția părinților) și atașamentul dezorganizat (cel în care părinții își modifică abrupt stările de spirit, ceea ce produce dezorientare pentru copil).

Așadar, modul cum sîntem iubiți și modul cum ne iubim copiii duce la felul în care vom iubi, ne vom arăta atașamentul, grija, respectul, bunătatea față de cei din jur. Dar mai cred și că se poate învăța cum să iubești dacă rămîi deschis și cauți să te cunoști. Corpul și mintea noastră nu sînt

făcute să sufere activ pentru totdeauna și tocmai de aceea cred că iubirea se învață și o căutăm instinctual. Dr. Siegel, medic psihiatru și specialist în neuroștiințe, spune că relațiile de iubire, de sprijin sînt cele care generează stări de bine precum gratitudinea, o perspectivă binevoitoare, de prețuire, și o atitudine de bunătate ce ne conectează într-un mod mai complex de înțelegere între noi pe care le putem cultiva și învăța, și implicit ne putem crește calitatea vieții.

Închei acest text despre iubire prin atașarea unei parabole indiene pe care o văd ca fiind reprezentativă pentru ce înseamnă a iubi („Piatra femeii înțelepte”, autor necunoscut, culeasă de scriitorul A. Lenehan). „O femeie înțeleaptă aflată în

călătorie în munți găsește într-un pîrîu o piatră prețioasă. În ziua următoare se întâlnește cu un alt drumeț care este înfometat, iar femeia înțeleaptă își deschide desaga pentru a împărți hrana. Drumețul înfometat văzu piatra prețioasă și îi ceru femeii să i-o dea. Ea i-a dat-o fără să ezite. Călătorul a plecat, bucurîndu-se de norocul lui.

Știa că piatra este suficient de valoroasă cît să-i ofere siguranță pentru tot restul vieții. Însă, cîteva zile mai tîrziu, omul s-a întors și i-a înapoiat piatra femeii înțelepte. «M-am mai gîndit», a spus el, «știu cît de valoroasă este piatra, însă ți-o dau înapoi în speranța că îmi poți da ceva chiar mai prețios. Dă-mi ce ai înăuntrul tău de te-a făcut să îmi dai piatra.»

”Despre iubire din perspectivă psihologică”, de Cătălina Dumitrescu

Lectura comprehensivă a textului:

- 1. Identificați tema comună a celor două texte și redactați un text argumentativ (de 200-300 cuvinte) prin care să arătați importanța temei abordate pentru viața oamenilor.**

- 2. Precizați două cadre naturale prezente în primul text. Menționați felul structurilor de text în care sunt prezentate cadrele naturale.**

- 3. Evidențiați două figuri de stil prezente în primul text, prezentând și secvența de text**

4. Arătați polisemia cuvântului "față" prin trei enunțuri.

5. Redactați un text de 40- 100 cuvinte cu privire la felul, tipologia și structura textului 2 (text literar/nonliterar, epic/liric/dramatic, proză/poezie, cult/popular, etc)

6. Scrieți în casetă, litera corespunzătoare răspunsului corect:

	Răspunsul corect
Atașamentul dezorganizat a) Duce la iubire superficială b) Produce tulburare pentru copil c) Nu afectează relațiile cu ceilalți d) Înseamna a oscila între sentimentele pentru părinți	
Învățăm să iubim a) În copilărie b) În adolescență c) În maturitate d) Toată viața	
Modul în care îndrăgostitul percepe absența iubitei este sugerat de secvența a) Departe sunt de tine și singur lângă foc b) Ș-atuncea dinaintea-mi prin ceață parcă treci c) O! Glasul amintirii rămâne pururi mut d) Optzeci de ani îmi pare în lume c-am trăit	
Sunetul "o" are doar valoare vocalică în ambele cuvinte din seria: a) Oamenii, călătorul b) Următoarea, înfometat c) Rol, socotesc d) Copilării, noastre	
Aparțin aceluiași câmp lexical cuvintele: a) Afecțiune, plăcere, bunătate, a iubi b) Critică, dezaprobare, nemulțumire, frustrare c) Seară, amurg, noapte, somnoroasă d) Iubire, iertare, uitare, durere	
Sunt compuse ambele cuvinte din seria a) Optzeci, departe b) Redesteptând, nimicuri c) Rămâie, singur d) Dinaintea, frumuseții	